

[Kim Behnke]

Alligevel har man opretholdt nøjagtig de samme argumenter, nøjagtig det samme system med licensbetaling som dengang, selv om vi i dag har en virkelighed, der er en ganske anden. I dag ser man tv på den måde, at hovedparten af den danske befolkning har mindst tre kanaler at kigge på. De har TV 1 og de har TV 2. De har så måske noget lokal-tv, eller de har suppleret med forskellige former for kabel-tv. Det kan være satellitbåret tv, i hvert fald er udbudet stort.

Derfor er der ikke længere sikkerhed for, at det, at man køber et tv-apparat, er ensbetydende med, at man ser Danmarks Radios eller TV 2's udsendelser. Der er ikke nogen nødvendig sammenhæng dér. Som hr. Helge Sander også var inde på: Man kan oven i købet være i den situation, som en lang række uddannelsesinstitutioner er, at tv'et alene skal bruges til undervisningsformål, eller at man har tv-apparatet for at kunne se videofilm, men i øvrigt ikke ønsker at se æterbåret fjernsyn fra Danmarks Radio eller TV 2. Alligevel skal man altså tvinges til at betale en licens. Og det er i øvrigt, uden at der egentlig er noget objektivt argument for det. Altså, jeg hørte godt SF sige: Vi skal være fælles om tingene.

Men når jeg hører Danmarks Radio og TV 2 fortælle om, hvor gode de er – og jeg er enig med dem i, at de er gode til mange ting – så er de jo ikke et øjeblik i tvivl om, at de vil kunne fastholde antallet af seere, også selv om folk havde en mulighed for at fravælge dem, også rent økonomisk.

I dag kan man kun fravælge ved at skifte til en anden kanal. Det bliver girokortet jo ikke mindre af. Derfor synes jeg, det er udtryk for manglende tiltro til, at folk vil se Danmarks Radio og TV 2's udsendelser, når man ikke tror på, at en sådan abonnementsordning, som det her forslag lægger op til, vil blive en succes. Det vil den da. Folk vil da gå ned på posthuset eller andre steder og betale for at have adgang til at se TV 1 og TV 2. Men der vil være væsentlig forskel på den nuværende situation og så den situation, nemlig at der vil være tale om en frivillig ordning, hvor man kan fravælge en af kanalerne. Det kan være, at der er nogle, der er trætte af at se TV 2's udsendelser og vil fravælge dem. Det kan også være, at der er nogle, der er trætte af at se Danmarks Radios udsendelser og ønsker at fravælge dem. Det vil man så kunne gøre også rent økonomisk; det kan man ikke i dag.

Hovedparten af de indvendinger, der var mod lovforslaget, bygger på, at der jo i øjeblikket er disse public service-forpligtelser, altså at Danmarks Radio f.eks. har pligt til at bringe forskellige former for oplysning, samfundsoplysende udsendelser, og også det, man også kalder de små udsendelser. Men de forpligtelser kan jo stadig væk opretholdes, for det er jo ikke sådan, at forslaget lægger op til, at vi skal have fri etableringsret for tv-stationer i Danmark. Der vil stadig væk kun være det samme antal kanaler til rådighed i Danmark, og der er altså nogle, der skal have koncession på at bruge de kanaler, og i disse koncessionsvilkår kan man så have public service-forpligtelsen. Så den behøver ikke at forsvinde, og det er ikke et specielt godt argument for at være modstander af forslaget.

Så kunne jeg forstå på Socialdemokratiets ordfører, fru Lise Hækkerup, at man sammenlignede det at se fjernsyn og det at betale licens med, at man jo også betaler til biblioteker og sygehuse; man kan måske sige for sygehusenes vedkommende: heldigvis uden at komme til at skulle bruge dem. Men dér er der jo tale om, at det bliver betalt over skatten.

Så bør Socialdemokratiet ærligt sige, at man hellere vil betale for Danmarks Radio og TV 2 over skatten end betale licens. I øjeblikket indgyder man folk et element af frivillighed, og det er jo ikke tilfældet. Så hvis man skal lave sammenligningen med sygehusvæsenet, må konsekvensen være, som SF foreslog det, at der så bliver tale om finansiering over skatten. Det er nu jo i øvrigt ikke noget, vi kan anbefale, for der er nu alligevel forskel på at have brug for at komme på sygehus, hvis man bliver syg, og så have brug for at se fjernsyn. Jeg mener, der er væsensforskkel. Der er ingen mennesker, der ikke kan klare sig uden at se fjernsyn – har jeg da hørt – men man kan i en given situation have nok så stort behov for at komme på hospitalet.

For Det Konservative Folkeparti kunne jeg forstå på hr. H.P. Clausen at forslaget måske var for voldsomt som en indledning til en debat om et ændret finansieringssystem. Tak for det! Det tager jeg faktisk som en kompliment. Og for en gangs skyld er der heller ikke nogen, der har påstået, at vi i Fremskridtspartiet med dette forslag var bagstræberiske. Men der var trods alt heller ikke nogen, der gik så vidt som til at takke os for at tænke nye tanker. Men der